

**HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 14 DECEMBRIE 1962¹**

Milchwerke Heinz Wöhrmann
& Sohn KG
Alfons Lütticke GmbH
împotriva
Comisiei Comunității Economice Europene
Cauzele conexe 31 și 33 până la 62

În cauzele conexe

31-62 - Milchwerke Heinz Wöhrmann & Sohn KG,

Wesel/Rhein,

33-62 – Alfons Lutticke GmbH,

Germinghausen/ Westfalia,

reclamante,

reprezentate de către Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch, Heinz Binder, avocați în Baroul din Hamburg,

cu domiciliul ales la biroul lui Félicien Jansen, huissier, 21, rue Aldringer în Luxemburg

împotriva

Comisiei Comunității Economice Europene,

pârâtă,

reprezentată de către Hubert Ehring, consilier juridic la executivale europene, în calitate de agent,

asistat de către profesorul Ernst Steindorff, Tübingen,

cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui Henri Manzanares, secretar al Serviciului juridic al executivelor europene, 2, Place de Metz

având ca obiect anularea sau neaplicarea:

- (a) articolului 3 din Decizia Comisiei Comunității Economice Europene din 15 martie 1961 privind stabilirea unei taxe compensatorii la importurile de lapte praf integral

¹ Limba de procedură: germana

în Republica Federală Germania, în conformitate cu articolul 46 din Tratatul CEE (Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. 26 din 13 aprilie 1961, p. 505);

- (b) Deciziei Comisiei de prelungire a Deciziei din 15 martie 1961 privind stabilirea unei taxe compensatorii la importurile de lapte praf integral în Republica Federală Germania în conformitate cu articolul 46 din Tratatul CEE din 13 septembrie 1961 (Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. 7 din 27 ianuarie 1962, p. 137);

CURTEA,

constituită din:

A. M. Donner, președinte, L. Delvaux și R. Rossi, președinți de cameră, O. Riese, Ch. L. Hammes (raportor), A. Trabucchi și R. Lecourt, judecători
avocat general: M. K. Roemer
grefier: M.A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

întrucât, cererile, având forma prescrisă și nefiind contestate în această privință, nu lasă loc unei critici din oficiu;

întrucât reclamantii, întemeindu-și acțiunea pe articolul 184 din Tratatul CEE, deduc din acest articol, în ceea ce privește competența, dreptul de a sesiza Curtea pentru a declara nule sau inaplicabile articolul 3 din Decizia Comisiei din 15 martie 1961 și Decizia Comisiei din 13 decembrie 1961;

întrucât înainte de a examina dacă actele atacate sunt, prin natura lor, decizii sau regulamente, este necesar să se verifice dacă articolul 184 împuternicește Curtea să se pronunțe asupra inaplicabilității unui regulament atunci când aceasta este invocată într-o acțiune, ca în cazul de față, înaintea unei instanțe naționale;

întrucât articolul 184 din tratat permite oricărei părți, fără a fi afectată de expirarea termenului prevăzut la articolul 173 paragraful al treilea pentru introducerea unei acțiuni în anulare, să invoce în fața Curții de Justiție inaplicabilitatea unui regulament în cazul unui litigiu în care este pus în discuție și să se prevaleze în acest scop de motivele prevăzute la articolul 173 primul paragraf;

întrucât reclamantii concluzionează, din faptul că articolul 184 nu specifică în fața cărei instanțe trebuie adus litigiul în care este pus în discuție regulamentul, că inaplicabilitatea acestui regulament poate, în orice caz, să fie invocată în fața Curții;

întrucât, în acest fel, ar fi deschisă o cale de atac paralelă cu cea de la articolul 173;

întrucât, prin urmare, nu este acesta înțelesul articolului 184 din tratat;

întrucât rezultă din formularea și din cadrul general al articolului că nu este avută în vedere declararea inaplicabilității unui regulament, pe cale incidentală și cu efect limitat, decât în cadrul unei acțiuni introduse chiar în fața Curții de Justiție pe baza unei alte dispoziții a tratatului;

întrucât rezultă din trimiterea la termenele stabilite la articolul 173 că acesta nu este aplicabil decât în cadrul unei acțiuni în fața Curții de Justiție și că acesta nu permite evitarea termenelor prevăzute de această dispoziție;

întrucât, prin urmare, articolul 184 are ca scop unic protejarea justițiabilului împotriva aplicării unui regulament nelegal, fără a pune în discuție, pentru aceste motive, regulamentul, care nu mai poate fi contestat din cauza expirării termenelor stabilite la articolul 173.

întrucât trebuie subliniat faptul că respectivele competențe ale Curții și ale instanțelor naționale sunt definite în mod clar de tratat;

întrucât, într-adevăr, atât articolul 177 din tratat, cât și articolul 20 din Protocolul privind statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene prevăd că instanța națională decide cu privire la suspendarea procedurii și la sesizarea Curții;

întrucât în cazul în care părțile într-un proces pendinte în fața unei instanțe naționale ar putea să se adreseze direct Curții pentru o hotărâre preliminară, acestea ar putea să oblige instanța națională să suspende procedura în așteptarea deciziei Curții;

întrucât, cu toate acestea, nici tratatul, nici protocolul nu prevăd o asemenea limitare a competențelor instanței naționale;

întrucât, cu toate că articolul 184 nu constituie o bază suficientă pentru a permite Curții să soluționeze litigiul în stadiul actual al acestuia, articolul 177 poate, în schimb, să-i permită acesteia să se pronunțe dacă, în cazul unei acțiuni introduse în fața unei instanțe naționale, aceasta din urmă ar trebui să o sesizeze în conformitate cu acest articol;

întrucât, din cele menționate anterior, rezultă că, în ceea ce privește prezenta acțiune, Curtea trebuie să declare că nu are competența necesară, atât cu privire la pretențiile vizând anularea, cât și la cele care vizează inaplicabilitatea actelor atacate;

întrucât, prin urmare, nu mai este necesară o pronunțare cu privire la competența Curții referitoare la natura exactă a actelor Comisiei contestate de către reclamantii;

întrucât, în cursul procedurii orale, reclamantii au invocat, în subsidiar, articolul 173 ca temei al acțiunii lor;

întrucât, nu este necesar să se examineze, cu privire la aceasta, dacă schimbarea temeiului juridic al cererilor este admisibilă, nici dacă, în conformitate cu articolul 173 paragraful al doilea din tratat, actele atacate sunt decizii, acțiunea reclamantilor nefiind introdusă în termenul stabilit la articolul 173 paragraful al treilea;

întrucât, într-adevăr, este necesar să se considere că acest termen a început cel târziu în momentul publicării în Bundesgesetzblatt al Republicii Federale Germania, la 1 iulie 1961, a celei de-a noua ordonanțe care modifică tariful vamal german din 1961 sau la 30 decembrie 1961 a celei de-a doua ordonanțe care modifică tariful vamal german din 1962;

întrucât ar fi trebuit ca măsurile atacate să fie aduse la cunoștința reclamanților cel târziu la această dată;

întrucât, prin urmare, cererile introduse pe 4 și respectiv pe 9 octombrie 1962 sunt inadmisibile, dat fiind că au fost introduse în afara termenului prevăzut, având în vedere articolul 173;

întrucât rezultă din cele menționate anterior că ambele cereri sunt inadmisibile în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Întrucât, în conformitate cu articolul 96 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

întrucât acțiunea reclamanților este inadmisibilă, aceștia trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată;

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului raportor;

după ascultarea observațiilor prezentate de părți;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 46, 164, 173, 177, 87, 184 și 189 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene;

având în vedere Protocolul privind statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA,

Respingând orice alte concluzii mai ample sau contrare, hotărăște:

- 1. Respinge acțiunile ca inadmisibile;**
- 2. Obligă reclamanții la plata cheltuielilor de judecată.**

Întocmită și pronunțată la Luxemburg, 14 decembrie 1962.

DONNER

DELVAUX

ROSSI

RIESE

HAMMES

TRABUCCHI

LECOURT

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 14 decembrie 1962.

Grefier

Pentru președinte

A. VAN HOUTTE

L. DELVAUX

Președinte de cameră